

PREDIKAN 4:E SÖND EFTER TRETTONDAGEN DEN 31/1 1965

I LUNDS DOMKYRKA.

TEXT: HEBR 11:23-27.

PSALMER: 357:1-3, 332:4-7, 378:5.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Gud, sänd din Ande i våra hjärtan! Tänd inne i oss tro och hopp! Amen.

Texten läses.

Hebréerbrevets elfte kapitelräknar upp rader av händelser ur Israels historia och finner i dem alla "tron". Vi har i kväll fått det lilla stycket om träldomen i Egypten, Mose, uttåget. Förra söndagens aftonsång hade en mycket längre del av kapitlet: Abel, Noa, Abraham, Sara, Jakob, Josef - men med samma melodi så att säga, "genom tron" härdade alla dess ut. Och i det elfte kapitlets första vers står det angivet vad "tro" betyder: "Tron är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting som man icke ser." De två hälften i den versen säger detsamma. Det som man "inte ser" men "tror på", det är sådant som man hoppas på. Moses i Egypten, han såg Egyptens skatter omkring sig, ändå drog han ut, ut mot öknen, i hopp om att därframme skulle ett land ligga, ett utlovat land. Abraham drog ut på samma sätt, till ett land som han icke såg. Sara, med sin förtorkade kvinnokropp, där döden redan bodde, levde i hoppet om en son, som skulle födas fram ur denna död. Hela Hebréerbrevets elfte kapitel pekar på människor som har levat här på jorden och som har sträckt sig fram emot händelser här på jorden, händelser som de ännu inte såg, deras tro hade detta inslag av hopp, av förväntan.

Nya testamentet brukar med förkärlek en annan bildkrets för att uttrycka samma verklighet: sådd, detta att kasta frön med liv i svarta jorden och - vänta på frukt, vänta på skörd. Det heter om Mose här i texten, att han "hade sin blick riktad mot lönen", det var på frukten han riktade blicken mer än på "lönen" för egen del - själv kom han ju aldrig in i det förlovade landet. Men hans folk kom in. Det var frukt nog och det var en del av "lönen".

Draget av hopp och förväntan i tron är viktigt. Annars tänker man gärna så här: "Det finns ting som vi ser. Om dem vet vi något. Där behöver vi inte tro. Somliga människor, som "tror", räknar dessutom med en del osynliga ting." På det viset blir tron ett aldeles onödigt tillägg till den jordiska tillvaron. Vill vi förstå vad "tro" är i Hebréerbrevets elfte kapitel, måste vi börja i en helt annan ända.

Gå ut och stanna inför ett konstwerk eller lyssna till ett drama eller se en film! Griper något sådant in i vår tillvaro, skakar det oss och ger det oss något, då är det fött ur vånda en gång. Det fanns en tid då det var oförstått, ja, rönte motstånd - det gör allt som föds. Att på det sättet

få föda, att få ställa sitt liv i tjänst åt något som skall fram, det ger mening åt en människas liv. Det slår oss ibland med häpnad, att en polioskadad människa, som återerövrar bit för bit av sin rörelseförmåga kan vara gladare, mera munter, än en frisk kvinna. Den som rör sig framåt med hopp är gladare än den som har allt och står stilla utan hopp.

Dessa vardagliga iakttagelser har en djup giltighet för vår livskänsla i det nya välfärdssamhället. I vårt samhälle finns det åtskilliga som med avund tänker på arbetarledarna omkring år 1900. De stod där, dessa gamla, utan rösträtt, fattiga, ordet var deras mäktiga vapen i en stark och rik gemenskap, och de visste att de födde framtiden, i solidaritet. Albert Lathuli från Sydafrika och Martin Luther King från Förenta Staterna bär idag inne i sig Framtid. När fängelsedörren slår igen bakom dem för tionde gången (eller mer) och när slagen haglar från pöbeln, då beror tusenden, ja miljoner negrers öde på dem, på detta enkla att de på sin tålmodslinje uthärdar. De ömtåliga samvetena är känsliga instrument, de är som barometrar. Vi skall icke underskatta de andliga krafter som åstadkom att det i listan på fredspristagare i Oslo mellan den svarte från Sydafrika och den svarte från USA nu står också en svensk, död i Kongo, som hade kunnat få de högsta ämbeten härhemma men föredrog att ställa sig i tjänst hos de små och undertryckta folken och därmed föda Framtid. Såsom Mose försmådde att tillhöra hovet i Egypten och valde att dela trädomsfolkets öde och föra de förslavade ut till frihet, så söker sig европén idag ut ur det samhälle där nöd saknas. I våra gåvor till de s.k. u-länderna ligger också en bön: "Hjälp oss att finna en mening i vår välfärd, hjälp oss fram till de armods djup i Afrika och Asien, där man lever framåt i hoppet om frihet och mänsklighet, i hoppet om det som ännu inte är synligt! Låt oss få dela deras hopp! Tron och hoppet i denna mening är icke ett onödigt tillägg. Att tro är nödvändigt för att människan skall orka leva. Hon söker sig såsom en törstande till platsen där hon kan få tro, ut ur välfärd in i nöd till och med - för att kunna tro och tjäna.

Vi har alltså märkt här att tron är förankrad i vårt vardagliga mänskliga liv. Härifrån kan vi nu gå vidare. Var och en vet själv var han har sitt tomrum när det gäller tro och hopp. Dagen då det skall sägas: "Ja, det här kan vi inte göra något åt." De där sista veckorna före slutet då "det inte finns något hopp", som vi säger - betecknande nog. Annars kan vår tro på framtiden bärta oss genom mycket som är svårt, besvärligheter i arbetet, motgångar och sjukdom, där det ännu finns något att sträva för. Men den sista biten, den synes tom på hopp. Och i vår fruktan för de nya bomberna står vi inför en förstöring av samma tomrum. Ett vanligt krig kunde man ta sig över men "mänskligentens förintelse", som vi säger - betecknande nog - kan vi inte ta oss över. Ett jordklot som går runt i rymden utan en levande mänsklighet på, det är en ny framåt(???) som släcker hoppet redan nu. Alldeles samma tomrum möter oss på en tredja punkt, i ett helt annat väderstreck: när vi läser i evangelierna. Berättelserna om Kristi handlingar med mänskor talar till oss, vi känner kraftverkan från dem, vi vet vad Han har betytt i Europa och annorstädes. Men så kommer de sista kapitlen om uppståndelsen på tredje dagen. Tron flaxar upp som en fågelunge vid detta oerhörda evangelium, men faller snart ner

på marken igen: hoppets vingar bär inte. Det är samma tomrum på alla tre punkterna. Ljuset från Kristi uppståndelse skulle kunna lysa upp också våra sista hopplösa veckor på sjukbädden och även den stora mänskligetens väg i atomåldern. "Vänligt över jorden glänser strålen av ett himmelskt hopp." Vi får ta emot vad vi orkar ta emot av detta ljussken, som alltid är rikare än vår mottagningsförmåga är.

I kväll, när texten med sina minnen ur Gamlta testamentet talar om dessa mycket jordiska exempel på tro och hopp - människor som hoppas på ett barn, på ett land, på befrielse ur trälarbete - i kväll kan det vara på sin plats att tala väl om den lilla tron och det korta hoppet (det gör vi så sällan i kyrkan). Bara detta t.ex., att tro och hoppas på att vårt arbete har mening, att våra möten med de närmaste medmänniskorna har mening. Det vore inte lite om dessa enkla ting rymde hopp för oss, om vi i detta, som vi "ser" med ögonen dagligen, kunde sträcka oss efter en "frukt" som skall komma fram och som vi ännu inte ser men hoppas på.

Och där, när det gäller oss och medmänniskorna, låt oss i självrannsakan prova vårt eget inre! Vad tänker vi på när vi iakttar människor på gatan, på tåget, på bussen? Ertappar vi oss inte med att vi värderar människor efter deras "betydelse"? Nya testamentets författare, som har sett ljuset från Kristi ansikte, de kan med stor enkelhet berätta om det nya. Där hänger en brottsling, hans förflutna är förfelat, hans framtid är den avrättades död, nu om några timmar. En sådan "betyder" inte mycket. Till honom riktas Kristi ord: "Idag skall du vara med mig i paradiset". Vi har brutalare sekler bakom oss, det är sant. Men läs paragrafen om bikthemligheten i 1686 års lag, om brottslingars rätt att få bekänna sin synd, hemligen; den präst som röjer hans bikt skall straffas! Eller läs om nattvarden till livsdömda fångar: samma bröd och vin och samma Kristi ord till brottslingen som till landets konung i hans sista stund - ingen skillnad mellan människor inför Guds ansikte. Slocknar detta ljus ovanifrån, Guds ljus som gör alla likamyccketvärda, då förlorar vi också något i vårt inbördes mänskliga möte med varann, vi förlorar värdenaden för varann. I den sista domen är det plågade medmänniskor som talar: "Jag var i fängelse, jag var sjuk..." men osynliga bakom dessa, som vi stöter på här, har hela tiden Människosonen varit dold. Detta vårt korta liv, med dess möten mellan mänskliga och mänskliga, det är något som vi ser, och under allt detta den Osynlige som vi bara hör, hör i ordet. "Jag är med er alla dagar intill tidens ände". Amen

Lovad være Gud och välsignad i evighet som med sitt ord tröstar, lär, förmanar, och varnar oss. Hans Helige Ande stadfäste nu ordet i våra hjärtan, att vi icke må vara glömska hörare, utan dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålmod, intill änden, och varda saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Aic. 15.-t. Tjett., 31., -65, Lund.
Text:
Hebr. 11: 23-27 337 : 1 - 3

332 : 4 - 7
378 : 5

Jäkelens och Sorens och den Helige
Andes namn.

Gud, säger han! Att i våra hjär-
ter! Ja och jag är och hopp!

~~Annen.~~

Sexten, ou drar är gängens aflossning
på förmiddale sör kungen från trettonde
dagten, här; senare delen av
Herrbergets elfte kapitel och
Lyder så:

"Min bröder. Sevorn tron
blev Moses vid sin födelse hold ar-
siver för aldran och blyts av dem
givne lifte malunder eftersom de
fågo att "det var ett vachert
barn"; och de fäts iche fö-
skräckas sig av konungsus po-
grund. Sevorn tron förrakade
klöses, sedan han hade blivit

Sköt, att kallas Jaravas dotter
torsom. Hon ville helle vistat
lidaste med Guds folk, är ju
en kurt vid Eva i synligt sätt.
Hon häll höjdhöjden hös kring;
sualet föi, en sio ve i kegom
är Egyptens skatter, ty han
hade sin blick riktar på bö-
ken. Genom traor övergav han
Egypten, utan att tötta för-
skräcka sig av konungens
vrede; ty därigenom att han
låt åtton ^{sas} den Osynlige
kunde han lämna ut.

— Salig är du som du är gud
ord och givna deli." Preus.

Tjänstens sändagens offentning hade
en myndig längre del av ka-
nionen. Här ville helle vistat
en kurt vid Eva i synligt sätt.
Hon, sien "Ja kör ifrån Josef —
men med samvan melost sii att
särs", genom traor härdade alla
dessa ut. Och i kann. Hels fört
vers står det ännu vad intre-
betyder: "Jom är en fast ier-
fjä i ist om det som man
frögnas, en övertygelse som
trivs som man icke ser. " De
tra halftimmer i den vensem sä-
ger dessaruna. Det sorn man
inte ser" men "tror ja", det
är sådant som man hoppas.

Mose; Egypten, hon
sag Egyptens städerna omkring
sig, bådede drog han ut, att
det övre en, i hopp om
att desfrämme skelle ett land
liksa, ett utvort land. Af-
dom i Egypten, Mose, uttaget.

Hell öfver land som han icke
kände, med sin förtroende
kinn och hals, där den re-
daas frukt, leste i hoppet
om en son, som skulle förla-
ngas ur världen död. Hela
Vidare obröts ofte kysset
pockar som nu var istad-
vat här om jorden och sör-
tar sträckte sig fram ~~med ämnen~~
häxelöver har hon ~~med~~
hans tro hörde detta röstning av
frukten, av förväntan.

— Och sedan kom det
kar med hår och en annan bild.
Krets föt, att uttrycka samma verklig-
het: Sadel, delta att hästa från
med tio i mer; sista jorden och
— Vanta på frukt, vinta på skörd.
Det hette saft härs; efter, att han
hade sig gläck drickat på linnen;
det var på "prulsten" han vittade
blicken ner åt linnen från

egen del — Självt kom han icke
allorig in i det allvarde livet.
Men hans folk kom in. Det var
frukt nog och det var daas
Dragnet av hopp och fö-
väntan: Den är obekant. Annars
tanke var gämma så han: Det vi nu
ting von vi ser. Men den det är bra
gott. Lär behöver vi inte tro. Kom
man ännu mer "troz", nästan
dejsat in med en del synliga
ting. Då det visst blir tron ett
alltödes snyggt tings till den
jordiska tillvaron. Hjälp ni fört-
vad "tro" är; Hebreer skrevs
elfte kapitel, måste vi troja i en
helt annan värld.

Gå ut och se ~~det~~ ets konst-
verk eller komme till ~~det~~ ets drama eller
se en film! Griner mögt ~~sällskapet in~~
~~vår tillbuds~~, skraka, tappa ~~och~~ det
förfit är sända en gång. Det fanns
en tid då det var offsvart; ja, vintre

四

6) More förmadde & tillhöra
horrit, Egypten och saker att
dela trädromsligets öde och
föra de förlorade ut till kri-
ket, så sätter sig europeer ~~sed~~
ur det saker hälst där vi d. sat.
hos. varje sätter till de s.k.
u-ländska fliggen och "en förs"
"flöjt" och att finna en mening
i det välfärd, hjälpe oss fram till
de stora världen up i schijen,
~~Afrikay där man förtillgång
berunt i konfinsen om världen~~
det som är menighets samlings
~~punkt~~
vara det man menar i en liten
ett endast tillgång. ~~utan~~ en
kod över dikt för att mestan skall
ordna leva. Som Söder sig sä-
son en lövslände till idéer
där han kan ~~ta~~ t.o.m. förs, ut ver-
säppas i nöd för att kunna
tro och gära. målt har
varit alltså ~~hur~~

tron är förförande i öst och
engelska rörelsen i väst. Ibland
från hem vi ses på vilaee. Var
och en vef yttär var hem bär sitt
tornrum där det gäller tro-
och kopp. Dagen där det ståll sät-
gas: "Jä, det här kan vi inte
göra något åt". De där sisten
thorner före slutet då det inte
finns något kopp, som vi sätter
telechaurade hög. Annars kan
var tro att häntilen tråa om
genom mycket dom där skärt! Be-
svärligheter, arbete, motgångar
söder sjuhund, där det är min huv
näst ett stråm åt. Men den
sistna bilen i det ^{syst} tornrum kopp. Det
är faktan för de nya bon-
terna stor och ruffi i en förstärkning
av saker tornrum. Ett vanligt
trig kunde vara ta sig över meer
"Mästerklipptens fästet" som vi
säger - betecknas det nog — han
vi inte ta ons över. Det jordklotet

١٢

8) som går runt i ryggen utan en
tyvärs näcksliften så det är en ny
prämat som slårer hoppet red-
dan nu. Måndes sannan kom-
man möter oss på en trädje
punkt, i ett lätt annat lä-
derstreck: när vi läser i ean-
ghjälperna. Berättelserna om Christ
handlywar.
~~Detta~~ vi härrör från
vi härrör fräförfattar
det, vi det var han född i
i Europa och dömdes. Men
Sic fiktiven de sist kom till
oni legostärkebissen som kredje
läge. iron. Det var utspr ton
en farförelse vid detta oer-
kända Evangeliet, men källor
kan inte finnas där man
gets vingar trötta. Det är
Sannan turen som var de
tre bröderna. I desset frän
Christi uppståndelse till alle
herravägen i upp ~~och~~ vara

Sista hopplova vektoran ~~var~~^{och} stak.
Vid den och ären den förra
Män skiljehetens itis i aktornat
denn. "Fäuligt över jorden
glanser strålen av ett him-
melst hög." Vi får ta emot
och vi skräck ta emot av detta
glasiken, som alltid är rikare
tän van Mottagningens förväntningar
~~sina minnen~~
~~med dess minnen~~

○ ○ Höäll, när teater var gammal
ta testamente, talas om dess
merelst fördärka sacerdos vid
tob sin hopp — medan sann hopp-
nas för ett barn, ~~var~~^{och} ett klocke.
~~spän~~^{spän} befrielse för förloradhet —
Hon det cara ~~so~~^{och} plats ~~att~~
tala väl' om den lilla tron sitt
Om det förla ~~hoppet~~^(det gör)
vi sa sätter i byxan). Bara detta
f. ex., att tills och hoppas pris
att därt arbetet har tillverkats
och varna möten need ore vad —

19
maste medmötorna har minning.
Det var inte till min dessen
entsla hittills hoppas finna
om vi i detta, soch vi "är"
med ögonen dagligen, huvud
sträcka oss efter en brukts
som skulle hämn och som vi
är nu intill ser men sätta
hoppas

Och där, när det går
les oss och medmötorna lätt
öns i sällskapsföreningen pröva vart
egentligen! Vad häpper vi för nu
vi ~~sätter~~ ~~hoppas~~ på gatan, på vägen,
på bussen? Siktappan är oss in
med att vi carolias, neskor efter
dessa "betydelire"? Nya testamentelets
förvaltare, den ~~hur~~ hett givet från
Christus sätter de han red sätta
entslaget översta om det varo. Det
hänges en brottsling hand förfölja
är förföljt, hänsprängt är
den värsta dels död, om nästan

timmer. ~~och~~ En saker betyder
inte mynhet. Till honom sätta
Kristi ord: "Idag ställe den care
med mig! Idag! idag!" Vi här bru-
tala det här talom oss. Det
är sunt. Men läs paraplogen om
tjänsteligheten i 1656 års lag
om brottslingens rätt att få ha
kärrna sin synd, hemsliften, den
gräst som ryper ~~hemsliften~~ ställ drof
gas! Oller läs om kattvarden till
Lindövads färgen: Honom trid
och visa och samma Christi ord här
brottslingen som till landet, kis-
ning; häns sista stund — ingen
skiljning mellan mohor i hji truds
önskito. Flecknar detta gjas
oranifran, unds tiges sön
gör alla mestkor lika mycket
vara da förlorar si o dikt
Mayo i part i hörnörs mäst
Lisa Mälte med varsin vi fö-
ljar vår dröden för värken.

12) den sista domen är det
plagade medmötar som
talar: "Jag var i häxelge,
jag var förtur ... men ogn-
lig lösning dessan som vi
stöter här, här hela tiden
Nå nu är dionen värt dock.
Detta var korta bär, med
dess mitten mellan mista och
mista, det är näst som vi ser,
vi under allt detta den
ögonlise som vi hara höz
höz förrest. Jag är så ned
söder alla dröjsk intill
Tidens ökande" * Bruce
En vore bud och vänligad i evig
het som ved sitt grol tröster, den
förmånen och varan oss. Hans helige
Dude ständige var ödet i vänligan
tar, att vi ikke vid vna glänske
fjärne intill dogli sen tidvaren i te,
brug, känslor och takavord; intill an-
den och vunden salig. Som om Jesus
christus, vün hore. Amen.

12) vekt 4. Sveriges Kristliga Gym.
Kassör vid (C i Vindén)
Bostadslägenheterna (Bostadslägenheterna)
och nu kan vi sätta Dina av j.m. (ab. R och
Guds frihet, som är viktig
allt för blåland, berne edra
hjortar och ebra tankar.
Christus Jesus. Amen.